

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592905152/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

lægge mig et Ansvar, og jeg erfarede ogsaa senere, at Hr. de Potter og hans Compagnon Begge vare gaaede i Caution for mig. Derimod forstod jeg ikke, hvorfor man ikke havde flyttet Samlingen fra en saadan Udkaant af Riget til Hovedstaden. Castellanen sagde, at Fyrsten nylig var død, og hans gamle Intendant og Bibliothekar havde de ogsaa ikkun for kort Tid siden jordet, og desuden, tilføiede han stolt, det er jo Keiserens Eiendom, hvem vilde vove at forgribe sig paa den? For en Sikkerheds Skyld er der kommet en halv Snes steyerske Soldater hertil for at passe paa i de mørke Nætter og holde Brandvagt.

Op til Bibliotheket stødte et Læseværelse med et Haandbibliothek og to mindre Værelser, som jeg strax udvalgte til min Bolig. Paa denne Side var nemlig Slottets Mur overordenlig tyk og bar Præg af, at det i gamle Dage havde været en Borg; de dybe Vinduer vare udvendig forsynede med stærke Jernkurve, og dette i Forening med Værelsernes solide, simple Elegance frembragte en usædvanlig Hyggelighedsfølelse, en saa behagelig, fuldstændig Afsønderingens Ro, som man kan ønske, naar man er ivrig for aandigt Arbejde. De lette, luftige, falmet-forgyldte Stadværelser i Etagen ovenover lod jeg til Castellanens dybe Tilfredsstillelse forblive i ukrænket Hellighed.

Her tilbragte jeg en fredelig og dog ikke aldeles stille og ensformig Tid; thi flere af Steyermarkerne vare ivrige Jægere og veilede mig paa en Jagt, hvor min danske Erfaring ikke strakte til; der var «Storvildt», Ørne, Ulve og Vildsvin. Af Alt, der er kommet indenfor min Erfaringskreds, er det Formidableste en ønskedt Orne, der besluttede sig til at gaae løs paa Jægeren, og sædvanligvis gjør det saa hastig, at han ikke faaer Tid til at lade igjen. Det sorte, compacte, hurtige Dyr søger lige imod ham med en raus Vrede, der er saa energisk og vildt truende, som om Naturen i Uvillie over, at Mennesket har leget med Døden, vil lade ham see dens Fjendskab udtrykt i en levende Skabning. Dyrrets Børster have reist sig, dets blodige Øine, der formedelst nedhængende Haar ikke kunne see lige ud, have et skelende, ondt Sidsblik, Fraaden drypper paa Jorden, og med Hugtænderne, der ere saa skarpe som en Knivsod, giver Dyr et Stød til Siden og opad, der sender en stor Hund fem, sex Alen i Veiret med opsprættet Bug – en anden Hund slipper forbi og faaer fat i Omens Øre – saa ender Hirschfængerens Kampen.

Efter Nytaar begyndte vi at høre foruroligende Rygter om Krig;